Nordbyskolen

Prolog

Ella, Li-mei og Ibsen sad og drak te og kaffe. Li-mei havde noget af Ellas aflagte tøj på og hun var blevet god til at gå i de sko, hun havde fået af hende. Nå Li-mei, nu skal du ikke skubbe nogen ud fra en altan igen. Ibsen refererede til Solhjemssagen, hvor den voksne søn Linus skubbede sin mor ud fra altanen på fjerde sal og selv sprang efter. De døde begge i faldet. Hun smilede blegt, for hun havde drømt om det i lang tid. I drømmen genoplevede hun situationen, hvor hun bare havde siddet stille i sofaen og set på, at en voksen søn skubbede sin mor og derefter sprang han selv ud over altanen. Ella kiggede stramt på Ibsen, når nu han godt vidste, at det havde været traumatisk for Li-mei. Åh undskyld sagde Ibsen til Li-mei. Jeg tænkte ikke lige over, hvad jeg sagde. Li-mei nikkede spagt. Det var Ella, der skiftede samtaleemne, idet hun spurgte Ibsen, om han snart skulle være far. Ja det er da rykket tættere på, men der må da gerne gå lidt tid endnu.

Ella jeg skal lige tale med dig, sagde Li-mei. Li-mei hviskede, så Ibsen ikke hørte det og trak Ella med sig ud i tekøkkenet. Ella fulgte med Li-mei, mens Ibsen sad og læste avisen i frokostrummet. Hvad så Li-mei, spurgte Ella. Joh jeg kan ikke sove for tiden eller i hvert fald kun i korte perioder om natten. Jeg får hele tiden billeder af Linus, der skubber sin mor ud over altanen og ham selv, der også springer og jeg selv sidder bare og gør ingenting i sofaen. Elle gav hende et stykke køkkenrulle til øjnene og lagde hånden på hendes skulder.

Ved du hvad Li-mei, du har sagt, at du ikke ville tale om episoden med en psykolog, men jeg tror, du er kommet til et punkt, hvor det er nødvendigt. Li-mei nikkede, men følte det som et nederlag, at hun ikke kunne klare sit job. Næsten som om Ella kunne læse hendes tanker, sagde hun. Jeg ved godt, at det er svært for dig at bede om hjælp, men jeg tror det er nødvendigt for dig. Ella fortsatte, jeg kan godt gå med dig første gang, hvis du vil. Li-mei kiggede op og nikkede. Ok sagde Ella, så skal jeg nok få kontaktet vores krisepsykolog. Men vi skal hjem og besøge Kina. Ming har også ferie, sagde Li-mei næsten lidt opgivende og vendte håndfladerne opad mod Ella og lignede et spørgsmålstegn.

Kapitel 1

Der var krig i landet. I landsbyen gik der rygter om, at serberne havde ryddet halve og hele nabolandsbyer. Emina en bosnisk kvinde var højgravid med sit første barn. De mener, at vi skal være på vagt i nat, sagde hun til barnets far Emrah, mens hun holdte hænderne om maven. Barnet sparkede også uroligt. Hendes uro havde forplantet sig til det ufødte barn. Ja sagde Emrah, vi skal på skift holde vagt i bjergene fra forskellige sider af byen i nætterne

fremover. Ja men hvad skal vi gør, hvis de kommer, spurgte hun Emrah med bekymring i stemmen. Spørgsmålet havde naget hende i lang tid. For hvor skulle de flygte hen og oven i købet i den højgravide tilstand, som hun befandt sig i. Det var en yderst farlig situation. Skulle hun som højgravid kunne tage benene på nakken og løbe op i skovene. Han tog sig til hovedet af bekymring, men Emrah forklarede, at de havde tænkt sig at tage nogle hestevogne og smide det nødvendige op på dem og så flygte mod grænsen. Dine forældre ville blive uanset hvad, sagde han spørgende, mens han så på hende. Ja sagde hun og forklarede ham, at sidst hun havde snakket med sin mor, havde hun smækket med døren efter sig. Moren og faren sagde, at det ville være for farligt og for koldt for dem, at flygte.

Senere på aftenen var Emrah redet ud til sin udkigspost. Emina burde være taget hen og besøge sin forældre, men hun var for stolt til at tage hen til moren efter, at hun lige for et par dage siden havde smækket med døren. Nu lå hun og vendte og drejede sig i sengen, mens hun lyttede til vindens susen. Hendes ufødte barn var også urolig og sparkede rundt i maven. Gennem vindens susen hørte hun pludselig tunge hestehove galopere uden for huset. I det samme kom Emrah ind af døren til soveværelset i deres ældgamle hus. Det er nu, sagde han til hende. Hun sprang op og sagde, jamen det er da ikke allerede nu i aften. Jo svarede han, der er nogle serbere på vej i østpasset.

Hun styrtede rundt. Kom nu, skynd dig sagde han, mens hun kastede en bylt med tøj hen til ham. Hun gik ud i køkkenet og ville pakke noget mad sammen til dem. Vi kan ikke nå det, sagde Emrah og trak hende med ud. Hold op sagde hun og fik noget mad med ud til hestevognen. Emrah løftede hende op ved siden af sig, mens han med tøjlerne lod hesten vide, at de havde travlt. Således tog de et andet par med, hvor manden havde været vagt sammen med Emrah. Samlet førte Emrah hestevognen over til den modsatte side af landsbyen. Da de nærmede sig det aftale sted, med andre fra landsbyen, kunne de høre larm. Emrah stoppede hesten og sagde til de andre, at serberne havde spottet de andre og havde spærret vejen med deres hestevogne. Vi vender om og tager en anden rute, sagde han ophidset. Emina gøs ved tanken og prøvede så godt hun kunne at afværge hestevognens bump. Naboens kone sad og holdt ved hende.

Emrah vendte hesten om og de fortsatte mod den side, hvor der var stejle bjerge, men han vidste, at der var en ujævn, men smal passage. Alligevel fortsatte han ufortrødent i denne retning.

Emina vidste ikke, hvorfor hun tænkte tilbage på flugten fra Bosnien. Det var næsten 22 år siden, at hun var kommet til Danmark. Hendes ufødte barn under flugten blev født kort tid efter, at de kom til Danmark. Eminas søn kom til at hedde Faris. Faris havde et vanskeligt sind og Emina havde hele hans liv været bekymret for ham. Måske pga flugten med ham i maven, men

også pga af hans lidt firkantede facon. Han var 21 år og havde haft mange ufaglærte job, som han oftest kun kunne holde på i nogle måneder. Så var han arbejdsløs og ventede på et nyt jobtilbud.

Men her sad hun og ventede på, at hun skulle til ansættelsessamtale på Nordbyskolen som servicassistent. Det var nede i kælderen, at pedellen havde kontor. Jobbet hed servicassistent, men de fleste kaldte det at være rengøringskone. Emina var ligeglad med, hvad de kaldte det. Hun ville gerne have et job ligegyldigt hvad. Hun havde fået lært sig dansk, men hun syntes stadig efter 21 år, at nogle ord kunne være svære at udtale. Hendes mand Emrah var arbejdsløs, men kørte sommetider morgenaviser ud, så det var godt for hende at komme lidt væk fra deres 3 værelseslejlighed ude på Torpevænget i Hasleområdet i det nordlige Århus.

Hun havde været oppe på skolens kontor for at høre, hvor hun skulle gå hen for at finde skolens pedel. Det var vicelederen Ulla, som forklarede hende vejen derned. Du skal bare ud på gangen og til højre og så hen for enden af gangen, så er der en trappe ned og så går du bare hen til hans dør. Det er faktisk lige under, hvor vi står, sagde Ulla, mens hun storgrinede. Ulla var åbenbart den lattermilde type.

Endelig kom pedellen ud fra sit kontor. Han var stor, bred og skaldet. Han gav hende en stor hånd og hilste hende velkommen. Jeg hedder Poul, men alle kalder mig Poul Pedel og jeg har været pedel her på skolen i en menneskealder. Han pustede lidt, da han satte sig ned. Han kiggede ned på hendes papirer og sagde så, mens han pegede på stolen foran sit skrivebord. Du hedder altså Emina, ja sagde Emina det er rigtigt, mens hun satte sig på stolen foran hans skrivebord. Og du kunne lide at blive servicemedarbejder her på Nordbyskolen, sagde han, mens han kiggede intenst på hende. Hun rødmede en anelse og kiggede ned i bordet, måske pga af Pedel Pouls måde at nedstirre hende på. Ja sagde hun efter nogle sekunders pause, jeg så opslaget og tænkte, at det lige var mig.

Ja Karen skal på efterløn og stopper allerede på torsdag, så vi har brug for en til at overtage. Emina nikkede. Vi har lige ændret mødetiderne for servicepersonalet, så skolens rengøring også foregår mens, at eleverne er til stede i skolen. De har godt af at se, at der faktisk er mennesker, der gør rent. Ja også lærerne, de har sgu også godt af at vide, at der er nogen,der gør rent her på stedet, måske det kan dæmpe deres roderi. Hun nikkede og vidste ikke rigtig, hvilken mine hun skulle sætte op. Hun valgte den lyttende mine som udgangspunkt.

Hvornår skal man så møde, spurgte Emina. Du skal møde kl 6.00, så selve klasseværelserne er klaret en del steder, inden eleverne møder ind. Så får du ansvar for et område af skolen. Hvor har du

gjort rent før, spurgte Poul Pedel og kiggede ned i hendes papirer. Jeg har mest gjort rent i private hjem, men vil gerne have noget fast. Poul Pedel nikkede.

Men så siger vi det. Siger hvad, spurgte Emina lettere forvirret. Ja du kan begynde efter Karen. Kan du begynde i morgen. Hvad sagde Emina smilende, fik jeg jobbet. Ja det ser sådan ud. Jamen jeg kan godt begynde i morgen. Så siger vi det, sagde Poul Pedel og rejste sig op. Så kan Karen nå at lære dig op, inden hun stopper på torsdag. Jamen det er en aftale. Du møder bare op her i morgen kl 6.00 og går ind i frokoststuen her ved siden af. Hvis du er her lidt i 6 i morgen, så kan du komme ind uden lås. Så laver jeg en kode til dig i morgen. Fint!, jamen så ses vi, sagde Emina glad. Hun cyklede glad væk fra Nordbyskolen og tænkte endelig fast arbejde.

Der havde været flere ansøgere, men Poul Pedel havde fået et vink med en vognstang om at ansætte personer med anden etnisk baggrund end dansk, da Nordbyskolen var en tosprogsskole. Det nyttede ikke, at alt personalet udelukkende var etniske danskere, så derfor undlod han at indkalde de andre ansøgere. For hvorfor så egentlig bruge tid på det, var Poul Pedels logik.

Kapitel 2

Da Poul Pedel kom ud fra sit lille kontor, så han, at Muhammed havde fået en langt mindre kosovoalbansk dreng trængt op i hjørnet. Han stod og truede med en kniv. Der havde været flere episoder med Muhammed og der var blevet aftalt, at der var nultolerance over for Muhammed og knive på skolen. Smid den kniv råbte Poul Pedel højt. Muhammed drejede rundt og kosowoalbaneren løb og ville løbe forbi Poul Pedel, men han greb ham. Han stod stadigvæk med kniven i hånden, men lod den falde på Poul Pedels befaling. Spark den herhen, kommanderede Poul Pedel. Muhammed sparkede den hen til Poul Pedel, som sparkede den ind på gangen til sit kontor. Nu sætter I jer begge ind i rengøringsdamernes kafferum, mens Poul Pedel sparkede kniven ind i rummet lige før hans kontor, hvor rengøringsdamerne havde depotrum af køkkenruller, plastposer mm.

Drengene gik ind i rummet og kiggede ud i gangen. Han så hovederne af to andre indvandrerdrenge og råbte, skal I også med ind? Der blev stille og ingen svarede. Poul Pedel sagde højt for sig selv, så Muhammed og kosovoalbanerdrengen hørte det. Nå Muhammed dine kompagninoner nåede lige at smutte. Muhammed kiggede ned i bordet. Han havde sms'et AKT læreren Troels. AKT var forkortelsen for adfærd-kontakt-trivsel. AKT Troels var en af flere AKT lærere på Nordbyskolen, som blev kontaktet hver gang, der var adfærds- og trivselsproblemer på skolen. Det var der ikke så få gange!, så AKT Troels og de andre AKT lærere var aldrig arbejdsløse på Nordbyskolen. AKT Troels kom ned og

overtog. Poul Pedel gik ind til sig selv og tog en klud og hentede kniven og lagde den i sin nederste skrivebordsskuffe.

Nå drenge nu har vi to muligheder, vi kan kalde Ulla herned og når hun hører om episoden, så er hun tvunget til at kontakte SSP og lave en politianmeldelse på overfaldet, din far skal indkaldes og du får bank, når du kommer hjem osv. Det er den ene mulighed sagde AKT Troels. Den anden mulighed er, at vi stopper sagen her. Hvad siger du Muhammed. Hvad vælger du. Begge drenge skuttede til hinanden. Muhammed svarede, jeg stopper.

Hvad stopper du, ville AKT Troels have uddybet. Ja... med at true med kniv. Hvad mere Muhammed. Han så spørgende op på AKT Troels. Du skal slet ikke gå med en kniv. Hvor har du kniven fra? Ved ikke. Hold nu op vedblev AKT Troels og stirrede han ind i øjnene. Ok jeg lånte den af min storebror. Så kan du hilse din storebror og sige, at han aldrig får sin kniv tilbage. Den er hermed konfiskeret. Muhammed hvorfor truede du Jetmir med kniven? AKT Troels kiggede over på Jetmir. Jetmir hvorfor truede han dig med kniven? Det blev Muhammed, der svarede, fordi han altid skal provokere, når han er sammen med White Trash. Han mener Daniel, sagde Jetmir. Er det rigtigt, hvad han siger Jetmir. Det er da ham selv, der siger White Trash om ham. Bare fordi han selv er et sort svin. Stop Jetmir, sagde AKT Troels. Stop stop. Hvordan kommer vi videre herfra. De to drenge så lige forudrettede ud. Jeg skal have et svar og I kommer ikke herfra, før jeg har et svar.

Der var larmende tavshed ved bordet. Ja men så kan jeg da fortælle det, vi rydder bordet fra nu af, sagde AKT Troels. Hvad mener jeg med det. Ja at vi glemmer, hvad der er sket og kommer videre. Er det muligt, spurgte AKT Troels og kiggede dem i øjnene. Drengene kiggede på hinanden. Hvem siger først undskyld. Igen larmende tavshed. Nå hvem har mest mod og styrke til at turde sige undskyld. Muhammed smilede lidt ved mundvigen. Kom nu sagde AKT Troels. Undskyld kom det fra mut fra Muhammed. God start, sagde AKT Troels og klappede ham på skulderen. Jetmir rykkede sig på stolen, men sagde ingenting. Men hvad undskylder du for Muhammed. Ja for at true med kniv. Hvad siger du til det Jetmir. De kiggede begge på Jetmir. Undskyld kom det svagt fra Jetmir. Hvad sagde du, spurgte Troels og tog hånden bag øret. Undskyld Muhammed, sagde han med flakkende øjne. Kig ham i øjnene og sig det igen. Undskyld sagde han nærmest vredt. For hvad ville AKT Troels have uddybet. Jetmir tog sig til hovedet, og sagde så, for at jeg provokerede ham.

Giv hinanden hånden. De rejste sig op og gav hinanden hånden. Hva så Jetmir, skal jeg også have fat i Daniel. Det behøver du ikke, jeg skal nok fortælle ham det. Provokere er også at sende øjne på gangen osv påpegede AKT Troels. Jetmir nikkede og begyndte at gå. Jeg vil komme og spørge hvordan det går her den næste tid. Ja, ja sagde de begge. Jeg skal vel ikke til at gå rundt og observere jer eller hvad. Nej, nej sagde de. Hvad med min kniv,

spurgte Muhammed. Knive er forbudt på skolens område, så den er konfiskeret. Drengene gik derfra og AKT Troels havde andre AKT opgaver, der var vigtige.

Kapitel 3

Emina var glad og i godt humør. Hun var kommet hjem i lejligheden og fik lyst til at gøre rent. Emrah var nede i centret med nogle kammerater. Fred være med det, han tog snart et par måneder ned til Bosnien for at renovere forældrenes hus. Da lejligheden skinnede rent og pænt tænkte hun, at hun hellere måtte smutte ned og handle ind. Hun måtte forresten hellere købe ind til flere dage. Nu hvor hun skulle på arbejde hver dag, var hun sikkert træt, når hun kom hjem om eftermiddagen. Desuden var køleskabet mere eller mindre tomt. Sønnen Faris var god til at hjælpe med at tømme køleskabet. Lige nu sad han sikkert og spillede et eller andet computerspil. Hun tog et par tasker med til at putte varerne i og tog den store frakke på.

Det var allerede blevet mørkt. Udenfor var det koldt og det blæste, så hun tog jakken op til ørerne for at skærme mod vinden. Hun ville cykle helt op til Storcenter Nord, fordi der havde de også trusser på udsalg. Det var godt nok koldt at cykle, men hun tænkte, at det klarede hun let. Hun cyklede fra Torpevænget op til Herredsvej og drejede ind på Paludan Mullersvej, hvor Storcenter Nord lå længere ned på den anden side af Ringvejen.

Emina havde oplevet lidt af hvert i sit liv, men at hun skulle opdage en død kvinde. Det havde hun aldrig i sin vildeste fantasi troet på. Det kom også som et chok for hende, da hun i træbevoksningen i den modsatte side af vejen så benene fra et menneske stikke ud under træernes grene.. Det var i træbevoksningen ind mod kolonihaverne. Hun stod af cyklen og kiggede, om der kom biler fra nogle af siderne. Det kom der ikke, så hun gik trækkende med cyklen over mod de synlige ben i den modsatte side af vejen. Da hun kom derover, strakte hun hals for ikke at komme for tæt på. Hun rystede over det hele og det gippede i hende, da hun så, at der var strømmet blod ud fra kvindens bryst. Hun kiggede op mod det udtryksløse ansigt af en død kvinde. Emina glippede med øjnene og smed sin cykel af ren overraskelse og forskrækkelse over at stirre en død kvinde ind i øjnene. Hun løb ud mod vejen og viftede med hænderne for at stoppe en bilist.

Bilisten bremsede op og rullede vinduet ned. Emina gispede højt og pegede ind mod kvinden. Hun kunne slet ikke få nogle ord frem. Manden steg ud af bilen og gik med Emina over mod den døde kvinde. Emina gik ikke helt med over igen. Hun havde ikke lyst til at kigge igen. Manden kiggede og tog instinktivt sin hånd op til munden. Jeg ringer 112 og får fat i politiet. Tak sagde Emina, så kan jeg måske komme videre ned og handle ind. Jeg tror politiet vil snakke med os, når vi har fundet liget og måske mest med dig, da det var dig, der så hende først. Nå ja, sagde Emina. Du kan da

sætte dig ind i bilen, så venter vi på politiet. Emina tænkte sig lidt om, for det var jo en vildt fremmed mand. Men endte med at sige ja tak, hvorefter de satte sig ind og ventede.

Jeg hedder Jørgen og var på vej ud til min datter. Hun går til ridning ude i Blenstrup. Jeg hedder Emina, sagde Emina og forklarede, at hun bare skulle ned og handle ind i Storcenter Nord. Ja så var det, at jeg fik øje på benene, ja undskyld sagde hun, mens stemmen knækkede over, men det er så uhyggeligt. Ja sagde Jørgen. Jamen jeg skulle have cyklet ned mod City Vest, men der havde de ikke tilbud på noget tøj i denne uge. Hun ville ikke sige trusser til en fremmed mand. Han smilede alligevel, men det var mere hendes argumentation om, at hun skulle have handlet ind et andet sted, så hun ikke havde stødt på et lig. Emina trak en anelse på smilebåndet og tog sig i det, for det var en voldsom opdagelse, hun lige havde gjort. Endelig kom der en ambulance efter en rum ventetid.

Gregersen ankom samtidig med ambulancen. Ibsen var forlængst kørt mod Randers, så det var Ella, der blev kaldt ud. Hun var ellers allerede kørt hjem til huset i Viby. Nå sagde hun til Buller, så er der et lig af en kvinde ude på Paludan Mullers Vej ude ved kolonihaverne. Så du må lige overtage bøfferne. Du kan bare selv spise, så må jeg varme det op i microovnen, når jeg når hjem.

Da Ella ankom, var ambulancen allerede på vej væk. Ella gik hen til bilen, hvor Emina og Jørgen sad med nedrullet vindue. Bliv endelig siddende sagde hun, mens hun præsenterede sig som Ella og efterforsker ved Århus Politi. Hvem fandt hende, ville hun vide. Det gjorde jeg, sagde Emina. Ja jeg kom cyklende ganske fredeligt og så var benene synlige derovre i modsatte side. Jeg måtte over og se hvad det præcist var. Hendes stemme knækkede over og hun tog sig til munden. Og så var det, at du fandt ud af, at det var liget af en kvinde, hjalp Ella hende på vej. Ja nikkede hun. Kendte du kvinden, spurgte Ella. Nej jeg har aldrig set hende. Og du hed Jørgen, sagde Ella henvendt til Jørgen, som sad ved siden. Ja sagde Jørgen, jeg var på vej ud til min datter, der er til ridning. Og så kom der en kvinde ud på vejen og holdte mig an. Det var så Emina, sagde han og så på hende.

Ella henvendte sig igen til Emina. Så du ellers noget usædvanligt herude. Nej sagde Emina, jeg var den eneste person herude på vejen. Den første der kom var Jørgen. Ella nikkede og sagde så, jeg siger tak for, at I ringede til politiet. I må gerne køre hjem. Vi vil henvende os, hvis der er yderligere ting i sagen, vi får brug for. Ella skrev deres navne og mobilnumre op på sin mobil. Emina sagde tak til Jørgen og gik hen til sin cykel og cyklede videre uden at kigge over på stedet, hvor hun havde fundet liget. Jørgen startede også sin bil og kørte videre. Ella gik hen mod Gregersen, der stod ventede og kiggede over mod Ella.

Gregersen i egen høje person, sagde Ella. Goddag Ella den altid velklædte, sagde Gregersen smilende. Hun nikkede og sagde tak. Hvad har du til mig i dag, spurgte Ella nysgerrigt. Ja liget af en kvinde. På hendes sygesikringskort står der Bolette Nielsen. Hvad var dødsårsagen så, ville Ella vide. Hun er stukket ned med en kniv. Hun er stukket to gange og ved det ene stik er lungen sandsynligvis blot perforeret, men det andet stik har været dødelig og er gået direkte ind i hjerteregionen. Blodet er fosset ud. Han viste et par billeder af kvinden, som hun lå, da de fandt hende. Ella så blodpølen og fik billeder af blodpølen på nethinden fra sagen om Solhjemmet i Risskov. Alt for meget blod, var en del af hendes hverdag. Jeg vil kigge nærmere på hende nede på Kommunehospitalet. Hvad med mordvåbenet, som jeg formoder er en kniv. Ja det har vi ikke fundet. Jeg har et par teknikere til at gennemsøge området. Vi vil også tage herud i morgen ved dagslys for at lede videre, hvis vi ikke finder noget i aften. Tak for denne gang sagde Ella og forklarede, at hun ville køre ned med den triste besked på den afdøde kvindes adresse på Katrinebjergvej. Ja god fornøjelse, sagde Gregersen halvt smilende, men samtidig med en bekymret mine. Han vidste godt, at det var svært, at få sådan noget sagt.

Ella mailede til Ibsen og Li-mei, at hun var kørt ned og fortælle de pårørende til Bolette Nielsen de sørgelige nyheder. Der var ikke langt derned, det var blot at køre over krydset over ringvejen og så dreje til venstre lige efter Lær Dansk bygningen. Godt der ikke var længere, så kunne hun få overbelagt beskeden hurtigt.

Nede på Katrinebjergvej ringede hun på døren til et gulstens parcelhus. En teenager pige åbnede døren op sagde hej. Ella præsenterede sig som kriminalefterforsker Ella. Har du din far hjemme, ja sagde hun og vendte sig om. I det samme kom en midaldrende høj mand til syne i entreen. Ella præsenterede sig igen og manden præsenterede sig. Jeg har en trist meddelse, kan vi sætte os. De satte over for hinanden inde i spisestuen. Teenagepigen var nysgerrig og fulgte med og satte sig også ned ved siden af faderen. Den alvorlige stemning prægede mandens og datterens ansigt. Er der sket noget med mor, sagen pigen inden Ella havde fået sagt noget. Ja sagde Ella og kiggede på dem begge. Jeg må desværre meddele jer, at Bolette er fundet død her først på aftenen. Hun viste et billede af Bolette på mobilen, som hun hun havde taget. Nej sagde datteren og greb sin fars hånd. Først stirrede hun ud i luften og ville til spørge igen. Ella nikkede og nu begyndte hun at græde. Ella holdt en pause, men fortsatte efter noget tid.

En forbipasserende dame fandt hende ude ved kolonihaverne på Paludan Müller Vej ud mod Herredsvej. Jamen hvordan, fik faderen fremstammet. Ella kiggede med sørgmodige øjne på datteren, der sad med hovedet mod sin fars skulder. Hun er stukket ihjel med en kniv. Jamen hvem sagde faderen. Vi ved det ikke, men vi vil lave en eftersøgning over bl.a. radioen efter folk

der måske har set noget. Men vi ville først sige det til jer. Pigen løb væk fra køkkenet. Faren ville til at gå efter, men Ella sagde, at det er naturlig adfærd ved sådan en besked. Manden nikkede som forstenet af chokbeskeden.

Hvor var Bolette på vej hen. Hun havde haft møde på skolen og var på vej hjem. Hun ville gå for at holde sig i form. Hvilken skole arbejdede hun på. Nede på den berømte Nordbyskole, sagde han. Ella vidste, at med berømte mente han al den medieomtale, der havde været af Nordbyskolen. En indvandrerskole med massive problemer, så der efterhånden kun var tosprogselever tilbage.

Så hun var lærer dernede. Han nikkede og Ella lod der være en ny pause. Hun brød selv pausen lidt senere og spurgte, om hun havde nogle fjender, han kendte til. Nej sagde han og rystede på hovedet, hun var vellidt, men nogle indvandrerne kom ganske vist med trusler, men det var ikke kun hende. Hvad havde de da sagt. Ja Bolette har da fortalt flere gange, at de kunne finde på at sige fuck dig kælling til lærerene. Eller jeg myrder dig. Hvad skete der så, ja så blev de som regel smidt hjem en uge. Ja så efter en uge, så kom de tilbage til samme lærer og samme klasse. Ledelsen kan sjældent gøre ret meget mere. Men det er dagligdag på Nordbyskolen, forklarede manden nærmest udtryksløst. Han var nærmest ikke til stede mere, men tænkte på den besked, han lige havde fået.

Fra politiets side går der en efterforskning i gang nu. Bolette bliver foreløbig tilbageholdt, mens efterforskningen kører. Måske kommer jeg tilbage og spørger ind til tingene igen. Han nikkede mut. Hun fortsatte og forklarede, ja det er vores job at spørge. Manden så helt sammenfalden ud og Ella sagde, at han bare skulle blive siddende, så fandt hun selv ud. Det var heldigvis overstået nu, tænkte Ella. Hun havde fået overbragt den ubehagelige besked. Hun kunne begive sig hjem til Buller og proppe den varme bøf i microen. Hun sms'ede til Ibsen og fortalte, at hun havde klaret Bolettes familie.

Kapitel 4

Emina havde handlet ind i Storcenter Nord, men da hun skulle til at betale, kom hun til at tænke på liget. Hun sms'ede til sin søn Faris. Hun forklarede ham kort, at hun var utryg ved mørket. Han skrev, jeg forstår, jeg kommer om 20 minutter. Emrah var nede hos en kammerat og hjælpe med at lave ekstra værelse. Emina fik betalt og begyndte at cykle Faris i møde. Hun fik placeret nogle af indkøbsposerne i både forreste og bageste cykelkurv og en pose på styret. Hun havde besluttet, at hun ikke brød sig om, at de cyklede forbi stedet, hvor hun fandt liget.

Hun havde ikke cyklet ret lang tid, før Faris kom kørende på sin scooter. Hej mor sagde han. Hej Faris, jeg cykler ikke over ved krydset, men drejer og fortsætter ned langs Hasle Ringvej. Faris

kørte på scooteren i langsom fart ved siden af hende. Nå det var derovre, sagde han. Ja Faris og jeg gider ikke mindes om det igen. Undskyld mor sagde han og sænkede farten på scoorteren, så han ikke kørte fra hende og hun ikke skulle køre så stærkt for at holde trit med ham. Pause sagde hun lidt senere. Emina bremsede og stod af cyklen og trak den i stedet ved siden af vejen. Faris der var kommet lidt foran drejede rundt, så han fik front mod hende. Han kunne ikke dy sig og spurgte, om politiet havde været der. Ja sagde Emina stille. De spurgte om en masse osv. Skal du begynde på dit nye arbejde i morgen, spurgte han for at skifte emne. Ja jeg skal begynde i morgen, så jeg må hellere komme tidligt i seng i aften.

Har du spist aftensmad, spurgte hun. Nej ikke så meget, køleskabet var gabende tomt. Ja hvorfor tror du, jeg har alle de poser med, smilede hun. Vi kan tage og varme nogle forårsruller, sagde hun. Din far spiser ovre hos Dino. Emina smed poserne på bordet og fyldte ind i køleskabet. Faris satte panden på blusset og åbnede en pose med forårsruller og tøede dem op i microen. Det kan være, der er et ekstra rengøringsjob til mig nede på skolen. Dig Faris, grinede hun, du kan ikke engang holde rent på dit værelse. Han grinede og smed de optøede forårsruller på panden, der allerede sprudlende, da den første forårsrulle ramte den. Jamen så noget andet da, sagde han. Du vil måske være inspektør. Ja det ville jeg være den perfekte til, sagde han smilende, mens han satte ketchup og tallerkner på bordet.

Du kan blive pedelmedhjælper derovre. Poul Pedel pruster og stønner, bare han skal gå ti skridt, grinede Emina. Så er der serveret, sagde Faris. Emina havde lavet revet gulerod med rosiner til. Hvornår skal du møde i morgen. Jeg skal være derovre kl lidt i seks. Så må vi ikke håbe, at der stikker ben frem på stien derover. Så stopper du Faris, jeg havde lige glemt det. Du skulle selv prøve, at møde et lig. Ha sagde han, et lig er da ikke farlig. Det er dødt. Ja sagde Emina, men hvad med ham, der har dræbt personen. Han kan sagtens liste rundt på udkig efter nye ofre. Ja uha mor. Jamen Faris man ved aldrig. Jeg kalder på dig i morgen, så kan du følge mig på arbejde. Ok aftale sagde han og gik ind på sit værelse, mens Emina ryddede af bordet og gjorde klar til at gå i seng. Emrah kom nok senere, tænkte hun vemodigt.

Faris havde fulgt Emina på arbejde, næste morgen. Emina havde sovet uroligt, men hun vidste ikke, om det var fordi hun skulle begynde på et nyt job eller det var fordi, hun tænkte på liget. Men nu sad hun i frokostrummet i kælderen på Nordbyskolen ved siden af en kvinde, som havde lukket hende ind i. Poul Pedel ville senere give hende en chip med kode. Kvinden hed Desiree. Specielt navn havde Emina tænkt, da hun præsenterede sig. Men hun var jævnaldrende og virkede flink.

Karen som skulle oplære Emina var også mødt og stod og hældte kaffe op. Karen talte med en anden rengøringsassistent, der også

havde præsenteret sig. Hun hed Minna. Radioen var på P4 og der kom det så i nyhederne, at der var blevet fundet et lig ved kolonihaverne på Paludan Mullers Vej. Liget er den 45 årige Bolette Nielsen. Du godeste sagde Desiree, det er Bolette her fra skolen. Hun er død, sagde Desiree til de andre. Emina kiggede fra den ene til den anden og tænkte på, hvornår hun skulle sige, at det var hende, der havde fundet hende. Desiree blev berørt af nyheden og pudsede næsen. Karen og Minna var også chokerede og hele stemningen gjorde, at tårerne også løb hos Emina. Jamen Emina du kender hende da slet ikke, sagde Karen. Nej men det var mig, der fandt hende, da jeg cyklede til Storcenter Nord i går aftes. De lyttede intenst, da Emina berettede. Poul Pedel kom ind og så, at de også havde hørt beskeden. Det er frygteligt, var hans ord. Det kræver vist en ekstra kop kaffe, sagde Minna og satte sig igen.

Hvordan var hun egentlig hende Bolette. Hvis der ikke var stille, blev der det ret hurtigt. Poul Pedel gik hurtigt ind på sit kontor igen. De kiggede på hinanden. Ja det kunne Emina jo ikke vide, sagde Minna. Vide hvad spurgte Emina. Før i tiden, hed det lærerværelset og var sådan set kun for lærerene, men nu hedder det personalerummet og dermed holder vi og pædagogerne også frokostpause deroppe. Emina nikkede. Det har været ledelsens ønske her på skolen. Derfor blev lærerenes fester også lavet om, så vi også var inviteret med, hvis vi havde lyst. En der speciel havde stor lyst var Poul Pedel. De grinede omkring bordet. Karen satte fingeren op til munden, for at Minna ikke skulle tale så højt. Hun lukkede døren ud til gangen, hvor Poul Pedel havde sit lille kontor på modsatte side. Emina forstod ikke helt og så forvirret ud. Poul Pedal er meget dameglad og jagtede altid en kvindlige lærer til disse fester. Specielt de yngre. De grinede.

Jamen har han ikke en kone, spurgte Emina. De blev alvorlige og Minna forklarede, at Poul Pedels kone var indlagt på hospice. Hun har længe haft lungekræft. Men sagen er, at han også jagtede Bolette til den sidste fest. Så meget, at ledelsen på skolen måtte gribe ind og bede ham forlade festen. Emina måbede. Ja og han var oppe til en tjenestelig samtale med Ulla efterfølgende. Og så skete der ikke mere i den sag. Døren blev pludseligt åbnet udefra til rengøringsdamerne. Det var Poul Pedel, der kom ind. Rengøringsdamerne skuttede sig og kiggede uskyldigt på hinanden. De begyndte at rejse sig og forstod godt, at de måtte hellere se at komme i gang. Her er en chip til låsen, sagde han til Emina. Jeg har skrevet koden på, men den skal du gemme et andet sted end selve chippen fremover. Emina nikkede og forstod.

Nå kom så Emina, sagde Karen. Hun tog et par affaldsposeruller med op. Da de kom hen til gangen, som var Karens område, åbnede de det lille rum, hvor hendes rengøringsvogn stod. Karen viste hende rengøringsmidlerne. Det er skrappe stoffer, men her er en liste over blandingsforholdene. Du skal senere på en kursus, hvor du lærer nærmere om blandingsforholdene, men hvis du